

labet Sagen underſøge af Sundhedskollegiet, har han ſvaret, at de ikke kunne betragtes ſom Invalider. Efter den Forhandling, vi havde for nylig med den høitærede Finantſminister, vil det være aldeles haabløst paany at foretage en Henviſning af diſſe Andragender. Jeg ſkal dog ikke undlade ved denne Leilighed at bemærke, at naar man har fremhævet, at Erklæringen har ſærlig Betydning ſom ſtammende fra den høieſte Autoritet, ſkal jeg ingenlunde undertjene den Betragtning, men dog tilføie, at det er ikke Kollegiet i ſin Helhed, der foretager Underſøgelsen, efter hvad jeg nu har ſaaet Kundſkab om, men kun en enkelt Læge. Alſaa her ſtaar Læge mod Læge: den hjemlige Læge mod Sundhedskollegiets Læge. Naturligviſ er jeg meget vel vidende om, at Erklæringen er undertegnet af alle Sundhedskollegiets Medlemmer, og at de alſaa alle bære Anſvaret derfor; men Underſøgelse af det hele Sundhedskollegium er dog ikke foretagen. Efter den Stilting, Finantſministeren har indtaget dertil og vel maa indtage, vil det imidlertid være haabløſt at foretage en ny Henviſning af ſaadanne Andragender. Del beder jeg ogſaa ærede Medlemmer være opmærksomme paa, at Andragender af denne Art, ſom have været her i Thinget en Gang, kan det under de nuværende Forhold med den gjældende Lovgivning ikke nytte at indbringe eller henviſe paany. Der er desuden Indſtillingerne under Nr. 13, 15 og 17, ſom angaa Andragender fra Invalider om Underſtøttelſer, ſom de have været fratagne i længere eller kortere Tid, idet de havde Penſion, men den blev dem fratagen. Derefter have de ved at henvende ſig dels til Ministeren dels til Rigsdagen endelig ſaaet deres Penſion igjen. Nu ſøge de om, at den Penſion, de have tabt i Mellemtiden, maa blive givet dem tilbage. Det vil jo være Thinget beſjendt, at der var en Tid, da man fra Adminiſtrationens Side syntes at være noget haard overfor Invaliderne. Invalidlegen drog omkring, efterſaa de forſkjellige Invalider og efterſøgte deres Sygdomme, og det havde ſaa til Følge, at en hel Del mittede deres Penſion. Jeg vil dog antage, at Forhandlingerne her ikke have været helt frugteløſe, og at man i de ſenere Aar ſom Følge heraf har ſtillet ſig paa en noget anden Maade. Efterhaanden vendte flere af diſſe Invalider, ſom vare blevne deres Penſion berøvede, tilbage med Anſøgninger, og flere af dem fik ſaa ogſaa paany deres Penſion tilbage. Nu er det Udvalgets Mening, at naar det kan godtgjøres, at den Paagjældende virkelig har været Invalid i Mellemtiden, har han derved et Billighedskrav paa, om ikke at ſaae det

Hele, ſaa dog noget af den Penſion, han har mistet. Jeg ſkal ſaaledes her for een Anſøgers Bedkommende, nemlig Indſidder Markfer Anderſen, oplyſe, at det er aldeles utviliſomt, at den paagjældende Mand med Urette har været ſin Penſion berøvet i Mellemtiden. Jeg ſkal tillade mig at oplæſe en Atteſt fra Diſtriktſlæge Winsløv i Naſtkov. Den lyder ſaaledes: „Indſidder Markfer Anderſen har ved et Studſaar ſaaet høre Haands Begefinger overſkuet, hvorfor han er bleven aldeles taſſeret. Han har ikke ſynderlig Nytte af høre Haand, da Begefingeren er ſtiv og forfartet“ — dette beder jeg bemærket — „og jeg maa forlange ham paany indſtillet til Invalideforſørgelſe, der er bleven ham frataget, da han aldeles ikke kan antages med den lemlæſtede Haand at kunne erhverve ſig ſit Livsophold uden Underſtøttelſe.“ Naar man nu fratager en ſaadan Invalid hans Underſtøttelſe i 4—5 Aar, hvor han beviſlig ikke har funnet arbejde, har han virkelig Billighedskrav paa at ſaae, om ikke det Hele, ſaa dog en Del deraf. Jeg syntes for Reſten gjerne, man kunde give ham det Hele. Naar en Embedsmand eller en anden i en Tid med Urette har mistet Noget, kommer der altid Forſlag om, at det ſkal have tilbagevirkende Kraft, og de ſaae ſaa paa Tillegsbetillingsloven, hvad de have mistet i den Tid. Man er meget nøiereguende i ſaa. Hensende overfor Embedsmænd, og det er ganſke i ſin Orden, men det forekommer mig, at man kunde være ligesaa omhyggelig overfor Invaliderne. Dette Andragende har en Gang været hos Miniſtreen og ogſaa her i Thinget. Den høitærede Miniſter har givet Uſlag derpaa, men Udvalget har lidt ondt ved at forſone ſig hermed og anmoder derfor Miniſtreen om baade at tage dette og de lige derefter følgende Andragender under Overveielſe, om Andragerne dog ikke, naar det ſaaledes klart kan godtgjøres, at de Paagjældende ikke have haft deres Arbeidskraft i den Tid, man fratog dem Penſionen, kunde ſaa denne helt eller delviſ tilbage. — Den ſamme Bemærkning gjælder Indſtillingſpunkt Nr. 17, ſom ikke har været i Thinget før. Det er en Invalid, der ſaar 460 Kr., alſaa en temmelig ſtor Penſion, ſom ligeledes er bleven ham berøvet nogle Aar, og han beklager ſig over, at han derved er bleven ſat i Armød og kommen meget tilbage, hvad der jo er høiſt rimeligt. Jeg anbefaler paa det Bedſte dette Andragende til den høitærede Finantſministers nærmere Overveielſe. — Indſtillingen under Nr. 19 er beſjendt fra den tidligere Forhandling her i Thinget ved Behandlingen af 1ſte Afdeling; det er fra forhenværende Overdreier S. B. Lund ved den kongelige Porcellænsfabrik;